

РЕШЕНИЕ

№ 13515

гр. София, 31.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8233** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл. 129, ал. 7 от същия кодекс.

Образувано е по жалба на "ШАТО КРИСТАЛ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена чрез пълномощник - адв.М. от САК, срещу Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № СФД 23-ТД26-2586/25.05.2023г. издаден от главен инспектор в СО, потвърден с Решение № СОА 23-РД28-35/20.07.2023г. на Кмета на Столична община.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е неправилен, незаконосъобразен и немотивиран, издаден при формално и превратно тълкуване на разпоредбите на Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), както и в нарушение на разпоредбите на Закона за местните данъци и такси, ЗУТ и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАВКЦУПСО). Твърди, че АПВ е нищожен, като издаден от некомпетентно лице.

Във връзка с позицията за незаконосъобразност на обжалвания акт, се сочи, че „ШАТО КРИСТАЛ“ ЕООД е собственик на недвижим имот: УПИ Ш-1464, кв.133 по плана на [населено място], район В.,- СО, м. „Д. разширение север -II част), за който имот през 2004г. е одобрен технически инвестиционен проект за строеж на „Офис сграда 3 ет. с подземни гаражи“ с обща РЗП 13053,74 кв.м. и издадено разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. на Главния архитект на С., за което определената и внесена такса е 10 400 лева, платена на 15.07.2004г. През 2012г. със Заповед № РД-09-50/21.12.2012г. на Главния архитект на СО, разрешението за строеж по същия

проект е презаверено, за което дружеството заплатило сумата 65 270 лева, изчислена като: 50% от таксата, която е предвидена за издаването на разрешението за строеж, на основание чл.153, ал. 4 от ЗУТ (сега чл.153, ал.8 от ЗУТ).

През 2018г. „Шато Кристал“ ЕООД е поискало повторна презаверка на същото разрешение за строеж, при запазване на същата квадратура на разрешените строеж - 13 054 кв.м.. Издадена била Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО, влязла в сила на 31.07.2019г., по силата на която разрешението за строеж е презаверено на основание чл.153, ал.3 от ЗУТ. За презаверката, се твърди, че погрешно на дружеството е указано да се плати и е платена сумата 113 475 лева, вместо дължимите 65 270 лева.

Счита се, че посочената такса за презаверката на разрешението за строеж по Заповед № РА51- 134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО е следвало да бъде или 5 200 лева (50 на сто от таксата за първоначалното разрешение за строеж) или максимум 65 270 лева (колкото е събрана при първата презаверка), изчислена за 13054 кв.м. (колкото е квадратурата по разрешението за строеж) x 10 лв./кв.м. x 50% = 65270 лева. Сочи се, че внесената такса в размер на 113 475 лева съответства на квадратура 22 695 кв.м. и на дружеството е било указано какво да впише в платежното, но за такава квадратура (22 695 кв.м.) на „Шато Кристал“ ЕООД нито е издавано разрешение за строеж, нито такова е продължавано със заповед на главния архитект на СО.

По тези съображения се иска отмяна на оспорения АПВ още повече, че дори и в акта има констатация, че плащането е направено въз основа на неправилно пресметната и взета предвид квадратура от 22 695 кв.м., за каквато никога не е издавано разрешение за строеж, вместо на базата на квадратура от 13054 кв.м. — колкото е действителната квадратура на сградата, за която се презаверява разрешението за строеж.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв.М., която поддържа жалбата. Поддържа и направеното искане с жалбата за допускане изслушването на съдебно-техническа експертиза, уважено от съда. В позиция по същество моли за отмяна на оспорения акт, потвърден с решението на кмета на Столична община по , с който се токазва възстановяване на сумата от 48 205 лв. Претендира разноски за държавна такса, и за възнаграждение на вещо лице по допуснатата експертиза. Подробни доводи по съществуващото на спора и относно незаконосъобразността на АПВ излага в писмена защита.

Ответникът в производството – кмет на Столична община се представлява от юрисконсулт Д., която оспорва жалбата. Счита, че с АПВ не може да се отмени влязъл в сила акт, какъвто е заповедта от 2018г. на кмета на общината, въз основа на която заповед е презаверено разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. и в която заповед дължимата такса за презаверяване на разрешението за строеж фактически съответства на РЗП от 22 695 кв.м., независимо, че в заповедта не са посочени изрично одобрени инвестиционни проекти за сграда с такава РЗП. Претендира юрисконсултско възнаграждение и разноски за допуснатата експертиза.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установено следното:

Между страните не са спорни фактите по делото, свързани с действията на жалбоподателя и ответника. Безспорно е, че „ШАТО КРИСТАЛ“ ЕООД е собственик

на недвижим имот: УПИ III-1464, кв.133 по плана на [населено място], район В., СО, м. „Д. разширение север -II част), придобит с нотариален акт № 157 т. LLLXXIX, дело 45159/2005г. През 2004г. за този имот е одобрен технически инвестиционен проект за строеж на „Офис сграда 3 ет. с подземни гаражи“ с обща РЗП 13053,74 кв.м. Въз основа на одобрения проект е издадено разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. на Главния архитект на С., за което определената и внесена такса е 10 400 лева, платена преди издаването на разрешението за строеж, на 15.07.2004г. Одобренията на 16.07.2004г. проекти са техническа документация за строителство по необходимите за това части - Архитектура, Конструкции, ВК, Ел и ОВ инсталации, Вертикална планировка, Озеленяване и ПБЗ, които са изработени от съответните специалисти и подписани. Общата РЗП, за която е издадено разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. е 13 053,74 кв.м.

През 2006 г. към разрешението за строеж е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в разрешението за строеж, която няма отношение към РЗП на сградата .

Със Заповед № РД-09-50/21.12.2012г. на Главния архитект на СО, разрешение за строеж №531/2004г.. по същия проект е презаверено. за което „ШАТО КРИСТАЛ“ ЕООД заплатило сумата 65 270 лева, изчислена като: 50% от таксата, която е предвидена за издаването на разрешението за строеж, съгласно чл.153, ал. 4 от ЗУТ (понастоящем чл.153, ал.8 от ЗУТ). Съгласно нормите на Раздел V от Глава II от действащата към момента на презаверката НАРЕДБА за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община във вр. с чл. 153, ал.4 от ЗУТ таксата за презаверката е определена и платена, като е прието, че при РЗП 13 054 кв.м. (колкото е по разрешението за строеж № 531/16.07.2004г., което се презаверява) x 10 лв./кв.м. x 50% се получава като резултат 65 270 лева.

През 2013г. , по Заявление вх.№ АП-70-00-292/17.04.2013г. на „ШАТО КРИСТАЛ“ ЕООД , на 02.07.2013г. е одобрен проект за изменение на инвестиционния проект, за който е издадено разрешение за строеж №531/2004г, като общата застроена площ на сградата е увеличена на 22 695 кв.м. За тази нова, увеличена РЗП на сградата, не е издавана заповед за допълване или изменение на разрешение за строеж №531/2004г. и не е заплащана такса за това.

През 2018г. „Шаго Кристал“ ЕООД е поискало повторна презаверка на същото разрешение за строеж с горепосочената квадратура на разрешения строеж - 13 054 кв.м. За презаверяването на Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. е издадена Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО, влязла в сила на 31.07.2018г., по силата на която разрешението за строеж е презаверено на основание чл.153, ал.3 от ЗУТ. За презаверката, на Дружеството е указано да се плати и е платена с платежно нареждане от 28.06.2018г. сумата от 113 475 лева, отразена в абзац предпоследен на стр.1 от заповедта от 04.07.2018г.. В периода от 2012г. (когато е първоначалната презаверка) до 2018г. (когато е повторната презаверка на разрешението за строеж) няма промяна с новоиздадено разрешение за строеж на първоначално одобрената квадратура на обекта, посочена в разрешението за строеж от 2004г. Не са налице и изменения на ЗУТ, няма изменения и в на НОАВКЦУПСО в частта относно дължимата такса за презаверяване на разрешение за строеж.

Таксата, която да се внесе за презаверката, е указана от служител на ДАГ. Сумата, която е посочена за внасяне от „Шато Кристал“ ЕООД за презаверката на

разрешението за строеж през 2018г. е 113 475 лева, която сума съответства на квадратура 22 695 кв.м. За такава квадратура (РЗП от 22695 кв.м.) на „Шато Кристал“ ЕООД не е издавано разрешение за строеж, пито такава е презаверявано със заповед на главния архитект на СО, съгласно и констатацията на стр.2 абзац 6 от оспорения АПВ.

Със Искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени задължения и такси по ЗМДТ с рег.№ СФД 23-ТД23-2084/24.04.2023г. от „Шато Кристал“ ЕООД е поискано възстановяване на такса за презаверка на разрешение за строеж в размер на 48 205 лв. по Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО. По искането, след проверка, е последвало произнасяне с Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № СФД 23-ТД26-2586/25.05.2023г. издаден от главен инспектор в СО, потвърден с Решение № СОА 23-РД28-35/20.07.2023г. на Кмета на Столична община.

Съобразно констатациите в АПВ с платежно нареждане от 28.06.2018г. от „Шато Кристал“ ЕООД е внесена сума в размер на 113 475 лв. с основание за плащане, записано в платежното нареждане – „по преписка САГ18АП00163, презаверка разрешение за строеж 22 695кв.м.-50 %“. За тази сума в АПВ е посочено, че представлява платена местна такса за технически услуги по чл.6 ал.1 б.“д“ вр. с чл.107 т.8 от ЗМДТ и раздел V от Глава II от действащата към момента на презаверката НОАМТЦУПСО, представляваща публично общинско вземане, установено в нормативен акт, като заплащането на таксата е свързано със задължение за предоставяне на услугата, която като дейност попада в компетентностите на СО. Тъй като исканата услуга е предоставена и е презаверено разрешението за строеж , а издадената заповед, с която това е осъществено - Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО, е влязла в сила на 31.07.2018г ., е прието че липсва основание за възстановяване на сумата.

АПВ е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 06.06.2023г. и е обжалван по административен ред пред кмета на СО, който с Решение № СОА 23-РД28-35/20.07.2023г. на Кмета на Столична община, е потвърдил АПВ № СФД 23-ТД26-2586/25.05.2023г. издаден от главен инспектор в СО .

В съдебното производство са приети доказателствата, представени с административната преписка. По искане на жалбоподателя, съдът допусна изслушването на съдебно-техническа експертиза, с поставен въпрос към експерта и от Столична община.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, при отговор на въпрос 1 се установява безспорния по делото факт, че Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г е издадено за сграда с разгънатата застроена площ (РЗП) 13053,74 м2, което е написано в чертежите и в обяснителната записка към проекта от 2004г, по Архитектурна част (75-83 от приложението към делото). За Разрешение за строеж № 531 от 16.07.2004г.е заплатена такса в размер на 10400 лв, с квитанция № [ЕГН] от 15.07.2004г., което обстоятелство е написано в Разрешението за строеж. В отговор на въпрос 2 - дали е налице допълване на разрешението за строеж до 30.07.2018г. с допълнителни (по-големи) квадратури РЗП вещото лице дава отговор, че към Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г са издавани : Заповед № РД-09-50-217/24.02.2006г. за увеличаване на етажната височина на сутерена, полуподземния етаж, партера, първия и втория етаж, при която преработка не се увеличава квадратурата на сградата, поради което не се допълва разрешението за строеж и не се заплаща допълнителна такса, както и

Заповед № РД-09-50-1125/21.12.2012г. за презаверка на Разрешение за строеж № 531/16.04.2004г. И с двете посочени заповеди не се разрешават допълнителни /по-големи/ квадратури към РЗП на сградата в УПИ Ш-1464, кв. 133, м. „Д. - разширение север II част. В отговор на въпрос иаква е разрешената РЗП (квadrатура) на обекта, за която е презаверено разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. със Заповед № РА-51-134/ 04.07.2018г на Главния архитект на СО, вещото лице дава отговор, че Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. е презаверено със Заповед № РА- 51-134/ 04.07.2018г на Главния архитект на СО, в която е посочено, видно и от съдържанието ѝ, че тя е неразделна част от Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. Съобразно РЗП на РЗП = 13053,74м² и Цена на кв.м. в Ш-та зона = 10 лв., на основание чл.153, ал.8, ЗУТ-при презаверяване се заплаща 50% от предвидената за издаване на разрешението за строеж, вещото лице дава отговор, че дължимата такса за презаверка на РС към 2018г. е 65 268,70 лв. Отговора на въпрос 4 от заключението на експертната потвърждава безспорния по делото факт за сумата, платена за презаверяването на разрешението за строеж със Заповед № РА-51-134/04.07.2018г на Главния архитект на СО, а отговора на въпрос 5 – получената в резултат на пресмятане разлика между изплатеното с платено за презаверка на РС № 531/16.07.2004г. и определената в отговор на въпрос 3 на експертната сума за същата такса, равна на 48 206,30лв. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно, основано на специалните знания на вещото лице и анализ и изследване на относими документи.

Предвид изложеното, съдът формира следните изводи.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АПВ е обжалван в срок пред горестоящия в административен орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта за възстановяване или прихващане, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, вр. чл. 9б ЗМДТ установява, че установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 5, вр. с ал. 1 от ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК. Правата и задълженията на органи по приходите във връзка с установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци и такси по ЗМДТ по реда на ДОПК се възлагат на изрично посочени служители (чл. 4, ал. 4, вр. чл. 9б от ЗМДТ).

Според чл. 129, ал. 7 от ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Редът за обжалване на ревизионните актове е регламентиран в глава XVIII и глава XIX на ДОПК. Съгласно чл. 152, ал. 1 и 2 от ДОПК, обжалването по административен ред се осъществява пред съответния директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в 14-дневен срок от

връчването му. Според чл. 155, ал. 1 ДОПК решаващият орган разглежда жалбата и се произнася с мотивирано решение. В чл. 156, ал. 1 ДОПК е предвидено, че актът, само в частта му, в която не е отменена от органа по чл. 155, може да бъде обжалван пред съда.

В съответствие с описаната по-горе приложима нормативна уредба жалбоподателят е подал жалбата по съдебен ред след изчерпване на възможността за оспорване на отказа за възстановяване на посочената сума по административен ред.

Оспореният АПВ е издаден от К. М. Г., на длъжност главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община. Представена е заповед № СОА20-РД15-9861 от 30.07.2020 г. на Кмета на СО за назначаването на К. Г. на посочената длъжност (л.42 от приложението към делото), както и заповед № СОА20-РД15-9861 от 30.07.2020 г. на Кмета на СО (л.40 от приложението към делото), с която са определени служителите от състава на столична общинска администрация в дирекция „Общински приходи“, които да извършват производства по установяването, обезпечаването, събирането и контрола на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК и които да упражняват компетентността на органи по приходите в производствата по чл.4 ал.1 и 3 вр. с чл.9б от ЗМДТ, като сред посочените служители в т.4 са и тези на длъжността, заемана от К. Г..

Предвид изложеното съдът приема, че актът за прихващане или възстановяване, предмет на оспорване в настоящото производство, е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с, ал. 3 изр.1 предл.1 и, ал. 4 от ЗМДТ. Оспореният АПВ е издаден в законоустановената форма. Посочени са фактическите основания за издаването му, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореният АПВ е издаден по вече посоченото искане с рег.№ СФД 23-ТД23-2084/24.04.2023г. от „Шато Кристал“ ЕООД (л.92-93 от приложението към делото), с което е поискано възстановяване на такса за презаверка на разрешение за строеж в размер на 48 205 лв. по Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на Главния архитект на СО, като недължимо платена, без основание (надвнесена)

Сумата, чието възстановяване се иска от жалбоподателя, представлява публично общинско вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, тъй като по своята същност е общинска такса, установена по своето основание в закон - чл. 6, ал. 1, б. „д“, вр. чл. 107, т. 8 от ЗМДТ, чийто размер по делегация от чл. 9 от ЗМДТ се определя от общинския съвет с наредба.

Трайна е съдебната практика, че досежно отношенията между задължените лица и общината, възникнали по повод недължимо внесени или събрани суми за местни данъци и такси, съставляващи публични общински вземания, е приложим чл. 128 от ДОПК, а процедурата по

прихващане или възстановяване на недължимо внесени публични общински вземания е установена съответно в чл. 129 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата чл. 128 от ДОПК, недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП.

Възстановяването на недължими суми, внесени от данъчния субект или събрани въз основа на подадена от него декларация, се осъществява по негово искане. Общият ред за подаване на искането и компетентността на органа са регламентирани чл. 129 и чл. 130 ДОПК. Съгласно чл. 129, ал. 2 от ДОПК, след постъпване на искането се извършва проверка или ревизия, като в първата хипотеза се издава акт за прихващане или възстановяване. Изборът на способ, чрез който да бъде установена дължимостта или недължимостта на претендираните от лицето суми, е изцяло в правомощията на органа по приходите.

На основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акта на орган по приходите. Лихвата има обезщетителна функция и нейната дължимост произтича от принципа на справедливостта, който изисква данъчно задълженият субект да бъде компенсиран за времето, през което е бил лишен от ползването на паричните средства.

За презаверяването на разрешение за строеж, както и за други административни и технически услуги по ЗУТ, съгласно § 3 от ДР на ЗУТ, се събират такси по ЗМДТ и ЗДТ. Законодателят изрично е регламентирал, че за издаването на разрешение за строеж, издаването на което е техническа услуга по смисъла на § 3 от ДР на ЗУТ във вр. с чл. 107, т. 8 от ЗМДТ, се събира местна такса по силата на чл. 6, ал. 1, б "д" от ЗМДТ.

Ето защо така събраната такса представлява публично общинско вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, чийто размер по делегация от чл. 9 от ЗМДТ се определя от Общинския съвет с Наредба. Таксите са вид публично държавно вземане, подобно на данъците и те се определят едностранно от държавата, но за разлика от данъците, при тях е налице насрещна престация под формата на услуга. При определянето на таксите, подобно на данъците, се използва властническият метод на правно регулиране. Плащането им е скрепено с държавна принуда. При

таксата основно и същественото е, че държавата дължи на данъчно задълженото лице насрещна престация под формата на услуга. Таксата е финансово плащане, методът на правно регулиране е властнически, но таксата има възмезден характер (плаща се за получаването на услуга, изчислена по определен ред).

От своя страна, правната регламентация на таксите за технически услуги се съдържа в Раздел V - Такси за технически услуги на Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. В чл. 13 от Наредбата е посочено, че местните такси и цени на услуги се заплащат предварително или едновременно с предоставяне на услугите с изключение на тези, за които в тази наредба или в друг нормативен акт е предвидено друго. В чл. 61 от Наредбата е посочено, че таксите се заплащат за техническите услуги, които се извършват от Столична община и обхващат дейностите във връзка с териториалното и селищно устройство, архитектурата, строителството, благоустройството, кадастъра в селищните и извънселищните територии. Физическите и юридическите лица, ползващи техническа услуга, заплащат такса при предявяване на искането (чл. 62 от Наредбата). В приложение 4 към посочената наредба е определен размера на таксите за технически услуги, сред които и размера на таксата за издаване на разрешение за строеж.

Съгласно заключението на вещото лице и приложимата към 2018г. редакция на Наредбата в точка 7 на Приложение 4 за издаване на разрешение за строеж за основно застрояване таксата за разрешение за строеж се определя по Таблица 1, лв/кв.м. РЗП. Таблица 1 определя цената на кв.м. според зоните на града, като за зона III, в която е кв. Д., където е мястото на строежа, цената е 10 лв на кв.м. Така, стойностите на таксата за презаверка на Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г., която е направена през 2018г със Заповед № РА- 51-134/ 04.07.2018г. се определят съобразно площ на сградата РЗП= 13053,74м², Цена на кв.м. в III-та зона = 10 лв., както и съгласно чл.153, ал.8, ЗУТ, която разпоредба установява, че при презаверяване на разрешението за строеж се заплаща 50 на сто от предвидената такса за издаване на разрешение за строеж, равняващи се на 65 268,70 лв. От приетите за установени безспорни факти по делото е видно, че разрешение за строеж не е издавано на дружеството – жалбоподател за сграда с РЗП 22 695 кв.м., при каквато квадратура, следвайки установения ред за изчисляване на таксата за презаверяване на разрешението за строеж би била дължима таксата в размер на 113 475 лева, внесена от дружеството на 28.06.2018г., преди издаването на Заповед № РА51-134/04.07.2018г. на главния архитект на СО за

презаверяване на Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г.

В производството безспорно се установи, вкл. и от заключението на допуснатата експертиза, че допълване на Разрешението за строеж № 531/16.07.2004г. с увеличаване на квадратурата (РЗП на обекта) не е извършвано чрез издаване на заповед за допълване/изменение на разрешението за строеж по реда на чл.154 ал.5 изр.2 от ЗУТ. Наличието на одобрен проект за изменение на инвестиционния проект, с който общата застроена площ на сградата се увеличава на 22 695 кв.м., без да е издадена заповед за изменение на разрешението за строеж по реда на чл.154 ал.5 изр.2 от ЗУТ, не може да обоснове събирането на такса за презаверяване на разрешението за строеж в размер на 113 475 лева, тъй като това действие е без правно основание.

Влизането в сила на заповед № РА51-134/04.07.2018г. на главния архитект на СО за презаверяване на Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. не е обосновава дължимостта на такса в размер, който не съответства на един от компонентите за определяне на таксата (по Таблица 1 от Приложение 4 на Наредбата – „лв./кв.м. РЗП“, при липсата на заповед за допълване/изменение на разрешението за строеж по реда на чл.154 ал.5 изр.2 от ЗУТ за РЗП 22 695 кв.м. Това е така, защото с посочената заповед не се определя размера на дължимата такса за техническата услуга, а се презаверява разрешение за строеж, след заплащане на такса, определянето на размера на която е предмет на норми от ЗУТ и наредба, приета от СО. Сумата в размер на 48 206,30 лв., представляваща разликата между дължимата такса за презаверка на разрешението за строеж през 2018г. със заповед № РА51-134/04.07.2018г. на главния архитект на СО в размер на 65 268,70 лв. и внесена на 28.06.2018г. сума от 113 475 лв. от „Шато кристал“ ЕООД, се явява платена без основание и надвнесена, поради което подлежи на възстановяване.

По тези съображения, като с оспорения Акт за прихващане или възстановяване / № СФД 23-ТД26-2586/25.05.2023г. издаден от главен инспектор в СО, потвърден с Решение № СОА 23-РД28-35/20.07.2023г. на Кмета на Столична община, е отказал възстановяване на сумата по подаденото искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени задължения и такси по ЗМДТ с рег.№ СФД 23-ТД23-2084/24.04.2023г. от „Шато Кристал“ ЕООД, административния орган е издал акт в противоречие с материалния закон, който като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

Преписката следва да се върне на органите по приходите в Столична община за ново разглеждане с указания за възстановяване на недължимо

внесената сума от страна на „Шато Кристал“ ЕООД за презаверяване на Разрешение за строеж № 531/16.07.2004г. със заповед № РА51-134/04.07.2018г. на главния архитект на СО, при спазване на указанията по приложението на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора претенцията за разноси на жалбоподателя се явява основателна и същата следва да бъде уважена. На „Шато Кристал“ ЕООД следва да се присъдят направените разноси в размер на 50 лв. платена държавна такса и 629,80 лв. за възнаграждение на вещо лице или общо в размер на 679,80 лв.

Така мотивиран, Административен съд София – град, III-то отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Шато Кристал“ ЕООД Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № СФД 23-ТД26-2586/25.05.2023г. издаден от главен инспектор в в отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден с Решение № СОА 23-РД28-35/20.07.2023г. на Кмета на Столична община.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, с указание за издаване на нов АПВ, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания.

ОСЪЖДА Столична Община, да заплати на „Шато Кристал“ ЕООД ЕИК[ЕИК], направените в производството разноси в размер на 679,80 лв. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ :